

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградської обласної організації ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1929 р.

Субота, 1 лютого 1986 року

№ 14 (3677).

Ціна 2 коп.

СУБОТНИК

В ДЕНЬ УДАРНОЇ ПРАЦІ

Комсомольці і молодь Устнівського району новим трудовим піднесенням зустріли ініціативу передових підприємств країни про проведення Всесоюзного комуністичного суботника на честь наступного партійного форуму. Мета у всіх одна: якнайповніше використати наявні можливості, віднайти додаткові резерви, підвищення продуктивності праці. 15 лютого вони зобов'язуються на всіх ділянках виробництва домогтися найвищого виробітку з мінімальними затратами. Такі рішення надходять у райком комсомолу і районний штаб по проведенню комуністичного суботника, який виробив чітку і конкретну програму дій.

На свято праці вийде усього 2200 трудівників, із них 1262 члени ВЛКСМ. 1142 чоловіки працюватимуть на своїх робочих місцях. У цей день планується виробити продукції на 5300 карбованців, перерахувати у фонд п'ятиріччя 2300 карбованців.

Окрім зайнятих на виробництві, майже полови-

на усіх працюючих на суботнику впорядковуватиме територію своїх підприємств і установ, свого селіща. В Устнівці існує проблема дозвілля, культурного відпочинку молоді, а тому в день суботника комсомольці якраз і займуться реконструкцією залу відпочинку, де з часом будуть проводитись вечори, зустрічі, цікаві культурні заходи.

О. ЩЕРЮК,
перший секретар Устнівського РК ЛКСМУ,
член районного штабу по проведенню Всесоюзного комуністичного суботника.

ДОБРА ТРАДИЦІЯ

Комсомольсько-молодіжний колектив лабораторії контрольно-вимірних приладів нашого комбінату (керівник В. О. Вергелес, групкомсорт Т. Чемерне) у день Всесоюзного комуністичного суботника, присвяченого XXVII з'їзду КПРС, зобов'язався обслужити 120 одиниць засобів виміру і відремонтувати 35 одиниць. Це складе 130 процентів виконання плану і стане трудовим дарунком з'їзду партії.

В. ТАБАШНИК,
секретар комсомольської організації Завадлівського графітового комбінату,
Гайворонський район.

ЧЕРГОВА ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ

30 січня в облвиконкомі проведено чергову прес-конференцію для журналістів області. Її тема «Соціально-економічний розвиток області у першому році дванадцятої п'ятирічки».

У прес-конференції взяли участь редактори обласних, міськрайонних, районних і багатотиражних газет, творчі працівники обласних газет і облтелерадіокомітету, кореспонденти республіканських засобів масової інформації і пропаганди. Перед журналістами виступили, а потім відповіли на їхні запитання, голова виконкому обласної Ради народних депутатів т. Желіба В. І., заступник голови облвиконкому, голова обласної планової комісії Е. П. Рейзвіх. На запитання журналістів також відповіли керівники ряду обласних управлінь, організацій, установ.

В роботі прес-конференції взяли участь секретар обкому Компартії України С. М. Шалікіна.

Близько трьохсот комсомольців працює на Олександрівському ордена Трудового Червоного Прапора ДП «СМУ імені Петровського цукрокомбінату». Про виконання п'ятирічки завод прозвітував ще до 30 липня 1985 року. Чималий вклад у виконання державного плану комсомольців та молоді підприємства.

На знімках: член комітету комсомолу Раїса САГУН працює укладальницею-панувальницею готової продукції (горі зліва); начальник зміни Анатолій ЗЕЛІНСЬКИЙ і слюсар контрольно-вимірних приладів та автоматики Володимир ІВАНЕНКО пильно стежать за безвідмовною роботою приладів у цеху (горі справа); укладальниця-панувальниця цукру за роботою (у другому ряду зліва); пресувальниця Ніна СІКІЧКО (фото в центрі); слюсар-наладчик верстатів Василь САЛІЙ (внизу справа); секретар комсомольської організації зміни, слюсар-наладчик Дмитро МОНРОСНІП (фото внизу зліва).

Фото С. ФЕНЕНКА.

Молодий спеціаліст. Час становлення, час утвердження самого себе, час, коли особливо потрібна чиясь допомога і підтримка. Час, від якого залежить, навпаки, все подальше життя. І те, як зустрінуть, з якою увагою підійдуть, як приймуть у свій колектив, в деякій мірі визначає і подальше: «А я таки не помилюся у своєму виборі».

Сьогоднішній наш співбесіда — голова Кіровоградської районної ради молодих педагогів Віталій Іванович Завіна, вчитель молодших класів Соснівської середньої школи.

КОР.: Віталію Івановичу,
ви вже головуєте не перший рік. Якими питаннями вам доводиться займатися?

В. І. ЗАВІНА: В першу чергу теми, які витікають з самого завдання ради — допомогти молодому вчителю. У вересні-жовтні ми досліджуємо умови проживання та праці. Взагалі, у нас за кожним членом ради закріплено по 2—3 школи, де він весь час контролює роботу, навідується туди, допомагає.

КОР.: Мені доводилося бачити вашу анкету молодого педагога. Обсяг питань досить обширний: і забезпечення житлом, і раціональність розкладу, і питання умов праці та побуту...

В. І. ЗАВІНА: Звичайно, конкретно сама рада вирішувати ці проблеми не в

КОР.: Отже, якщо дивитися ширше і глибше, то завдання ради полягає й у тому, щоб закріпити молодого спеціаліста.

В. І. ЗАВІНА: Це найго-

ловання. Потрібно більше нагороджувати молодих фахівців грамотами райкомів, обкомів комсомолу, ЦК ЛКСМ України,

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

СЛОВО ЗАЛИШАЄТЬСЯ ЗА НАМИ

ловніше завдання, яке стоїть перед нами.

Вже на осінніх канікулах для тих, хто перший рік працює, проводимо дводенні семінари. Ми показуємо кращі школи, розповідаємо, як створюються і оформляються кабінети. Тобто, вводимо в курс усіх вчительських справ, захоплюємо ними.

По-друге, дуже важливо для молодого спеціаліста бачити, що його копітку працю бачать і поважають, що вона цінується. Мова йде про моральне стиму-

лювання. Потрібно більше знаками ЦК ВЛКСМ «Кращому вчителю-комсомольцю». Ось тут важливе слово за радою. Адже до них входить обов'язково і представник комсомольських органів.

КОР.: Віталію Івановичу,
мабуть, з прийняттям реформи загальноосвітньої і професійної школи появились нові напрями роботи і в раді?

В. І. ЗАВІНА: Все нове молодь сприймає і підтримує швидко. Ось, наприклад, вчителі-комсомольці виступили з ініціативою всі гроші, зароблені за 1 вересня, перерахувати

у Фонд миру. На заклик молодих учителів району створюється у кожній школі музей бойової слави. Така кімната-музей уже існує у Федорівській середній школі, у нашій Соснівській. Створювалися вони на кошти, зароблені учнями школи і молодими педагогами на сільськогосподарських роботах.

Ось тут ми підійшли до напрямку нашої роботи, який особливо активізувався. Це зв'язок учительських комсомольських організацій з учнівськими. Особливо трудовий. Ми за те, щоб виробничі шкільні бригади вели вчителі-комсомольці. Така довіра і, подночас, відповідальність за доручену справу теж дає свої хороші наслідки.

Так, учні й вчителі Федорівської середньої школи мають свою дільницю на тваринницькій фермі, такий невеличкий комплекс. Вони повністю виконують всі роботи.

Чудовий приклад — і в нашій Соснівській десятирічці. Молоді вчителі-комсомольці разом з учнями школи вирощують кормові буряки.

КОР.: У вас, звичайно, є й проблеми, невирішені питання. Що тривожить раду зараз найбільше?

В. І. ЗАВІНА: В першу чергу, все-таки певна плинність молодих кадрів. Ось над чим нам потрібно працювати. Це найголовніше. Хоча є, на перший погляд, дрібніші проблеми, але без них не вирішиться ота головна. Наведу тільки один приклад. Розраховується з роботи недавній випускник педвузу — всі питання вирішуються у райвно. Ось тут більші повноваження слід все-таки надати раді, покласти до нас на розгляд причини звільнення. Можливо, в наших силах буде змінити рішення молодого спеціаліста.

Бесіду вела
Т. ТАРАСЕНКО.
Кіровоградський район.

Екзаменатор—спартакіада

КОЛИ ми визначимо, як розв'язуються проблеми масовості і спортивної майстерності, то в першу чергу простежуємо стан справ від колективу фізкультури до збірної області, яка виступає на республіканських і всесоюзних турнірах.

Старти IX Спартакіади УРСР. На першому її етапі в області на них вийшло більше 677 тисяч чоловік, в ході яких 280 тисяч стали значківцями ГПО, 260 тисяч виконали нормативи масових спортивних розрядів. На фіналі Спартакіади було укомплектовано збірну, в складі якої 146 найбільш перспективних спортсменів. Вони виступали в турнірах з 16 видів спорту, де один раз були в перших, тричі в других, 18 раз в третіх призерах. В своїй групі області Кіровоградці посіли четверте місце, поступившись «бронзовому» призеру (рівенчанам) всього на 31 очко. Найбільший вклад у копилку збірної мають команди з хокею на траві (дівчата),

легкої атлетики, боротьби самбо, дзю-до, кульової стрільби.

На минулій спартакіаді 200 наших спортсменів набрали 879, то тепер — 1397,5 очка.

ПОЗИТИВНІ зрушення, як бачимо, є. Однак ми ще не можемо стверджувати, що масовість забезпечує майстерність.

На спартакіадних змаганнях нас виручили авангардці і динамізці, які завоювали медалі. А планових завдань не виконали спортсмени «Локомотиву», «Трудових резервів», «Буревісника», «Колоса». Скажімо, трудозерівці дали збірній всього 6 очок. Ще більші контрасти на географічній шкалі: залікові очки дали представники лише трьох міст і п'яти районів області. Про яке представництво висококласних спортсменів міських і районних комітетів, рад ДСТ може бути мова, коли 1180 очок дали одні Кіровоградці (з 1397,5).

Низька кваліфікація тренерів, відсутність необхід-

них умов для підвищення майстерності в більшості ДЮСШ, безвідповідальне ставлення фізкультурних активістів до своїх обов'язків не дали нам можливості вийти на вищий рівень. Надіялись ми, наприклад, на велосипедистів і велосипедистів. А вони замість запланованих 66 і 80 дали нам лише по 4,5 очка. А в них, як ми вважали, є досвідчені наставники. Однак вони не подбали ні про підвищення фізичної, технічної та моральної підготовки спортсменів. А городошники Гайворона, які в минулому завоювали золоті медалі на всесоюзних турнірах, взагалі не принесли залікових очок.

Повторюю: ми надіялись на тренерів, яких в області збільшилось, але в основному за рахунок «погодинників», що працюють в кількох місцях, а віддачі від них ніякої. Зарплату отримують справно, проте їх вихованці рідко коли потрапляють навіть у збірні райони.

Тренеру команди з хо-

кею на траві В. В. Шептицькому якійсь ідеальних умов для підготовки колективу до спартакіадних змагань не було створено. Та цей фахівець зробив все можливе (і неможливе), щоб юні хокеїсти загартували себе фізично, пізнали секрети майстерності під час навчально-тренувального процесу, а в ході багатьох календарних і товариських матчів. І ось уже хокеїсти серед призерів Спартакіади.

Самовідданість, висока відповідальність, ініціатива зробили авторитет гайворонському тренеру М. В. Самборському, який також не може похвалитись, що в легкоатлетів, з якими працює, є зразкова база.

ТВСЕ Ж не завжди однією ініціативою розв'язав проблему. У різних звітках міських і районних комітетів по спорту значиться велика кількість спортивних майданчиків, футбольних полів. А ось стадіонів всього 27. Проте і на них не можна провести великих спар-

такіадних змагань за повною програмою. Часом цифра ніби й справна, але через формалізм немає конкретної віддачі. Бо що то за футбольне поле, коли замість воріт два крижіві стовпці, за ними росте бур'ян?

У Вільшанці, наприклад, збудовано типовий стадіон. Однак він сирій, непридатний. Таке ж саме становище в Долинській.

Вже не перший рік в області ми проводимо змагання під девізом: «Всією бригадою — на старт!». Та чи в кожному виробничому підрозділі є хоч невелика спортбаза? Навіть такі великі підприємства, як Кіровоградські заводи «Гідросила», ремонтно-механічний імені Таратута їх не мають. А йдеться про те, щоб і на польових станах тракторних бригад, у тваринницьких місцевих об'єктах спортивні майданчики, місця для складання нормативів ГПО.

У проекті Основних напрямів економічного і соціального розвитку СРСР на 1986—1990 роки і на

період до 2000 року записано: «Сприяти підвищенню масовості фізкультури і спорту. Розвивати фізкультурну і спортивну роботу і поліпшувати її організацію за місцем проживання, трудової діяльності і навчання. Зміцнити матеріальну базу спортивних організацій». Тут би доповнити: «Кожна колективна фізкультура повинна мати типовий спортивний комплекс з легкоатлетичними секторами, ігровими майданчиками, спортивним плаванням басейном та стрільчим тиром, кімнатою для занять технічними видами спорту». Тобто, треба зробити все, щоб молодь міста і села мала можливість готувати себе фізично, набиратись багаторості, була готова до захисту Батьківщини. Бо тільки той паросток розквітне, дасть урожай, збагне в повній красі, якого ми плекатимемо з весни.

Тож хочеться нагадати багатьом керівникам колективів і радгоспів, підприємств, профспілкових і комсомольських активістам про те, щоб вони не забували про фізкультуру і спорт.

О. БЕРЕЗАН,
голова обласного спорткомітету.

ЗА ВИМОГОЮ ШКІЛЬНОЇ РЕФОРМИ

Про стан і шляхи удосконалення фізичного виховання учнівської молоді в світлі вересневої (1981 року) постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про подальше піднесення масовості фізичної культури і спорту» і вимог реформи загальноосвітньої та професійної школи йшла розмова на обласній нараді-семинарі, що відбулась позавчора в Кіровограді. З доповіддю тут виступила заступник голови обласного комітету Е. М. Чабаненко.

Освітні, фізкультурні активісти проаналізували, як на місцях налагоджена робота по фізичному загартуванню школярів, говорили про проблеми дитячо-юнацьких спортивних шкіл, участь юних спортсменів у IX Спартакіаді УРСР, підготовку їх до 31-ї Спартакіади школярів республіки, діяльність педагогічних колективів по введенню в дію

комплексної програми фізичного виховання учнів.

На секційних заняттях директори загальноосвітніх шкіл і ДЮСШ, активісти ділилися досвідом внутрішнього керівництва фізичним вихованням школярів, намічали шляхи підвищення ефективності уроків фізкультури, «Стартів надій», груп початкової підготовки, що є головним резервом розвитку фізичної культури і спорту.

А на секції голів міських і районних спорткомітетів, рад ДСТ, керівників спортклубів, старших тренерів велась предметна розмова про роботу колективів фізкультури по поліпшенню підготовки допризовної і призовної молоді, здійснення контролю за станом справ у навчально-тренувальному процесі, виховній роботі в ДЮСШ, зміцнення матеріальної бази на місцях.

ЦІКАВО І ЗМІСТОВНО

пройшла чергова зустріч членів наукового гуртка з історії КПРС, слухачів школи молодого лектора Кіровоградського педагогічного інституту зі старшокласниками шкіл обласного центру, що відбулась в центральній лекторії обласної організації товариства «Знання».

У наступному слові керівник наукового гуртка, завідувач кафедри історії КПРС доцент П. М. Безтака розповів про революційні традиції трудя-

щих Кіровоградщини. Учнів з великим інтересом слухали виступи студентів-гуртківців Оксани Бутенко, Віталія Ковалю, Олега Горбенка. Темати досліджень студентів були: «Вільшаньщина і революційний рух робітників Єлисаветграда в 1905—1907 рр.», «Перша російська революція і молодь».

Л. ДУДА,
студентка історичного факультету Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

Багато хороших справ на рахунок молодих мільйонерів області. Торік значно поліпшилась внутрішньовартова робота, оперативно-службова діяльність, зміцнилась дисципліна. Про це мовились недавно на зустрічі кращих молодих співробітників міліції, переможців обласного соціалістичного змагання за право підписати рапорт Ленінського комсомолу XXVII з'їзду КПРС, яка відбулась в об'єкті комсомолу.

На знімку: учасники зустрічі, нагороджені значком ЦК ВЛКСМ «За активну роботу по охороні громадського порядку» (зліва направо) Михайло КАСЬЯНЕНКО, Ностантин ШОРНИКОВ, Павло ВЕЗПАЛИЙ, Анатолій ПРУДНИЙ, Віктор ДМИТРИЄВ, Сергій ГРАБОВИЙ, Борис МАЗУРЕНКО, Юрій ДУБРОВСЬКИЙ.

Фото В. ГРИВА

Подарунок для

На набережній річці Інгул у торговельному комплексі відкрився спеціалізований салон-магазин «Філателія» міського агентства «Союздруку», який розгорнув торгівлю марками, конвертами, альбомами та іншими товарами. Тільки в обласному центрі нараховується близько п'ятисот членів Всесоюзного товариства філателістів та понад дві тисячі юних філателістів.

У просторому салоні-магазині надана можливість колекціонерам збиратися для обміну поштовими мініатюрами і формування колекцій. Тут будуть періодично експонуватися пересувні тематичні виставки.

В оформленні магазину велику допомогу подали колекціонери м. Кіровограда П. Дерев'янка та С. Озеряпський.

Маловіснійській восьмирічній школі-інтернату — 20 років. Усе тут — для дітей. Останнім часом споруджено нову котельню, поліпшено переобладнано систему водопроводу, опалення. На все це витрачено понад 30 тисяч карбованців. Діють їдальня, спортзал, кінозал «Малютка», радіовузол, медпункт тощо. Для молодшої і старшої груп обладнано ігрові кімнати.

На знімку: медсестра Л. А. КУДРЯ готується до чергового виступу перед хлопчиками та дівчатками.

Фото В. ЩЕРБАКА.

ИОМУ йшов 19-й рік, коли фашистські кати, вдавшись до тортури, перед якими зблідла б навіть середньовішня інквізиція, та нічого не добились, вивели його разом з товаришами по боротьбі до шурфу шахти № 5. Вони пирвали йому губи і губи, підрізали вуха, але він залишив у собі сили і там, біля страшний могил, в останню мить кинувся на катів... Переляканий поліцаї, схопивши комсомольця Третякевича, скинули його в 53-метровий колодезь.

Ворогам тимчасово вдалося залякати чесне ім'я Віктора і протягом 17 років воно не було використане на мармурі братської могили, в яку ліг разом з друзями. Не було його ні на сторінках всеукраїнського роману О. Фадєєва, ні в збірниках документів про «Молоду гвардію».

Однак правда перемогла. І тоді в пресі з'явився Указ Президії Верховної Ради СРСР від 13 грудня 1960 року:

«За активну участь в діяльності підпільної комсомольської організації «Молода гвардія», за мужність та героїзм, проявлені в боротьбі з німецькими окупантами, нагородити тов. Третякевича Віктора Іосифовича орденом Вітчизняної війни I ступеня».

Орден вручили матері молодого героя.

ВІКТОР Третякевич народився в Курській області. Згодом сім'я перемістилася на Сорокінінський (так раніше називався Краснополь), де

КОМІСАР

Віктор навчався в початковій школі імені 19-го Міжнародного дня юнацтва, а потім — у середній школі № 4 імені Ворошилова. Ріс розумним, сміливим, охочим до праці хлопчиком. Захоплювався музикою, спортом, дуже багато читав.

Пшли роки. Віктор — член ВЛКСМ, голова учком СШ № 4, юнкор «Соціалістическої Родины» — краснопольської районної газети. В архівах ЦК Компартії України було знайдено біля десятка його кореспонденцій, опублікованих у цій газеті. В 1939 році його обирають секретарем комітету комсомолу школи. Від того незабутнього дня всі його діла і вчинки були підпорядковані інтересам колективу.

На початку війни Віктор з батьками переїхав у м. Ворошиловград до старшого брата Михайла — партійного працівника і продовжує навчатися в школі.

До моменту тимчасової окупації Ворошиловградської області (липень 1942 р.) на її території було залишено 565 чоловік для роботи в підпіллі та 661 чоловік в партизанських загонах. Один із загонів очолював секретар підпільної обкому партії І. М. Яковенко. Комісаром загону затвердили секретаря підпільного міського партії Михайла Іосифовича Третякевича.

Під час однієї із зустрічей він згадавав:

— Одного разу Віктор зайшов до мене в кабінет і сказав: «Я знаю, що ти залишаєшся в підпіллі... Я вимагаю, щоб ти взяв мене у свій загін». Після моєї відмови він пішов прямо до Яковенка і через деякий час заявив мені, що його зарахували в партизанський рядовий загін.

В загоні було шість комсомольців, серед яких і секретар підпільного обкому комсомолу Надія Сімонова. Одного разу їй доручили розповсюджувати велику партію радянських газет, скинути їх літаєм, а також листівки німецькою мовою для гітлерівських солдатів. Надія взяла з собою трьох: Олександра Забіліна, Юрія Алєксєєва та Віктора Третякевича. Вони мали завдання рознести газети комсомольцям, які залишилися в місті, щоб ті розповсюдили їх серед населення. Завдання хлопці виконали і за пропозицією Надії вирішили осадити в повітря склад з боєприпасами, який знаходився на території хлібозаводу. Втрощ перебрался через огорожу, зняли чотирих вартових і заклали вибухівку. Вибух, за спогадами старожилів, був неймовірної сили. І це в самому центрі міста, переповненого фашистськими в'язнями!

Наприкінці серпня 1942 року Віктор знову потрапив у полон. Батьки не переїхали на Краснополь. Там ми всі загинули, а ми всі загинули.

ПІОНЕРСЬКИЙ ТЕЛТАЙП

КВІТИ ГАЙДАРУ

Кожного року у січні дні у нашій школі імені А. П. Гайдара проводиться декада, присвячена дню народження А. П. Гайдара. Цього року добре попрацювали тимурівці під керівництвом штабу Тимура, командир якого старший піонер Віталій Удовіцький. Ми допомагаємо ветеранам Великої Вітчизняної війни та праці, пристарілим людям нашого селища. В ці дні ми проводимо конкурси малюнків по творах А. П. Гайдара, конкурс віршів, стінних газет, пісень про улюбленого письменника. Проводимо урочистий збір дружини «Вершник, що сказав полемеду», театралізоване свято, читачські конференції, організуємо книжкові виставки. Активну участь у проведенні цьогоорічної декади взяли Наталка Устенко — голова ради дружини, Юрій Савожинов, Ірина Филипчук, Олександр Буйлук, Олена Воробей. Багато ми працюємо і над оформленням кімнати письменника. Ведемо листування з піонерськими дружинами імені А. П. Гайдара союзних республік. В день народження письменника на подвір'ї школи, перед бюстом А. П. Гайдара, який було встановлено в 1981 році на кошти, зароблені учнями, проводимо збір дружини і кладемо до бюсту гірлянди з квітами.

Н. НЕСТУЛЕЙ,
піонерка 5 «А» класу
Користівської СШ імені А. Гайдара.
Олександрійський район.

І ТІСТЕЧКА
ПЕКЛИ САМІ

А робили це — шестикласниці Наталка Сінчук, Лариса Колісник, Ліля Громко. Усі кондитерські вироби, виготовлені дівча-

тами, які покупувати з запашним чаєм кожен, хто прийшов на шкільний ярмарок.

Були, звичайно, там не тільки тістечка. Товари побутового призначення — швабри, совки, а також дитячі іграшки, вишивані серветки, випалювання на дереві — купляли батьки, гості, які завітали до школи, та й самі школярі. Усе це виготовляли учні на уроках праці, у вільний від навчання час.

У тому, що шкільний ярмарок пройшов добре і цікаво, заслуга і вчителів А. Т. Чубукіна, класного керівника 8-го класу, Р. А. Чия (вона керівник у 6-му класі), та З. С. Соколенко, яка навчає першокласників.

Загалом учні Гайдарівської восьмипірічки перерахували у Фонд миру 127 карбованців, одержаних на ярмарку.

Л. КОНДРАТЬЄВА,
Новоукраїнський район.

СПРАВА
КОНКРЕТНА

У Голованівській середній школі № 2 вже не перший рік існує піонерська кролеферма. Те, що робота тут лагодиться, свідчать неодноразові нагороджені комсомольської та піонерської організацій школи грамотами.

За п'ятирічку трудових піонерських справ, яких в піонерській дружині імені Зої Космодем'янської проходила під девізом: «Кожному піонерському загону — ударну справу, кожному піонеру — трудове завдання!», шкільна кролеферма здала державі більше 500 штук кролів.

Р. ЛЕОНІДОВ.

Наприкінці минулого року в «Молодому комунарі» під такою назвою була надрукована стаття Л. Демещенко. Йшлося у ній про проблеми закріплення і становлення молодих спеціалістів-бібліотекарів. Публікація знайшла відгук у читачів газети. У багатьох бібліотеках області жваво проходили її обговорення. Зокрема — в Гайворонській ЦБС. Ось про що йшлося у тій розмові:

бібліотекар відділу обслуговування Гайворонської ЦРБ:

Після закінчення Олександрійського культосвітнього училища за призначенням півтора року тому прийшла в Гайворонську ЦРБ. Колектив тут хороший, дружний. Тож і зустріли нас привітно, організували чудовий вечір посвячення в культпраців-

инен відвідати бібліотеку 15 разів на рік і прочитати близько 30 книг... Але ж у нас, крім цієї роботи, є ще гурткова, робота з фондом бібліотеки, бібліографічна робота тощо. А для індивідуальної роботи з читачами просто не вистачає часу...

М. БОНДАР, завідувач Могильненською сільською бібліотекою:

в зборі сільськогосподарського податку, допомогу колгоспам на сільськогосподарських роботах тощо). Але ми любимо свою справу, працюємо із бажанням, не шукаємо легкого хліба. Хоча, безперечно, проблеми у статті Л. Демещенко зачеплено дуже актуальні і вирішувати їх треба обов'язково.

З. ГРИЦАЙ, завідувача Мошенською сільською бібліотекою:

Стала бібліотекарем, коли мала всього 17 років. І з тих пір, ось уже 34 роки, на цій посаді. Про вибір свій ніколи не жалувала, не жаліла сил і для того, аби допомагати сіль-

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

«ЧИ Є ВІН—«ЛЕГКИЙ ХЛІБ»?

ники... Думаємо, нам почастило, що працюємо в бібліотеці, де завжди можна порадитись зі старшим, досвідченим спеціалістом, одержати потрібну консультацію.

Прочитали статтю Л. І. Демещенко «Чи є він — «легкий хліб?» і вирішили поділитися своїми думками. Справді, багато ще проблем у нас із «приживанням» молодих спеціалістів, закріплення їх за певним місцем роботи. Але хотілося б поговорити ось про що. Ми вважаємо, що важливою причиною плінності кадрів залишається все-таки заробітна плата культпрацівників. Певно, слід активніше матеріально заохочувати бібліотечних спеціалістів.

О. РЕЗНИЧЕНКО, бібліотекар Гайворонської районної бібліотеки для дітей:

Я працюю в дитячій бібліотеці більше року.

Чи легко мені працювати? Нелегко... Перед нами, бібліотекарями, стоять великі завдання, і ці завдання ми виконуємо, але яким чином? Наприклад, в моїй бібліотеці 927 читачів на абонементі. В середньому кожен з них по-

вернувшись з фронту інвалідом другої групи, я вирішив працювати бібліотекарем. В нашому селі Могильне взагалі бібліотеки не було. Розпочинав роботу з нуля. Вчився в Одеському культосвітньому училищі і працював завідувачем бібліотекою.

Багато було у селі розмов з цього приводу. Казали й таке: «Що він там робить, — роздає книжки і газети», або «Він працює бібліотекарем, а це легше, ніж сторожем». А бібліотечна справа не легкий хліб, якщо сумлінно виконувати всі завдання, які належить робити бібліотекареві в селі. Багато було труднощів, наприклад, із переїздами із приміщення в приміщення: перевезли книжки, склали, а потім розбираєш, що до чого. А масова робота, подвірні обходи з метою залучення нових читачів, відвідування з книгами тракторних бригад, ферм, полів... Взагалі, в сільської бібліотекаря роботи дуже багато, і не завжди вона поз'язана з його безпосередніми обов'язками (я маю на увазі перепис тварин у дворах колгоспників, допомогу фінансові-

ським трудівникам у виборі книг. Ішла до них у поле, на ферми.

Хочу сказати й про те, що Радянська держава немало уваги приділяє нам, культпрацівникам, вдосконаленню роботи бібліотек. Недавно, наприклад, наша бібліотека перебралася до нового приміщення, де є читальний зал, сучасні технічні засоби, кімната для дітей.

Але, звичайно, не може не хвилювати нас, ветеранів, що мало молоді нині залишається у наших селах, зокрема, мало молодих спеціалістів затримується у наших бібліотеках. Певно, настав час уважніше прислухатися до їхніх запитів і потреб, надавати їм вчасно матеріальну допомогу, підтримувати їх і морально.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Як бачимо, різні думки прозвучали під час обговорення статті. Сподіваємося, що на цьому розмові про становлення молодого спеціаліста — культпрацівника не завершиться, що на неї відгукнуться представники інших професій, а також адміністративних органів, комсомольських організацій.

КОЛОНКА
ЗАПИТАНЬ
І ВІДПОВІДЕЙ

Коли бракує

днів

«Дорога редакціє! Я потребує санаторного лікування, але як мені бути, коли відпустка у мене складає всього 15 робочих днів, а санаторна путівка розрахована на 24? Окрім цього ще й дорога. І що означає запитання: чи можна мені взяти санаторну путівку, коли я відпустку вже відгуляла?» — запитусь Антоніна Шаблій з обласного центру.

На лист відповідає завідувач юридичною консультатцією обласної ради професійних спілок М. Ф. Дигало:

— Лікарняний бюлетень видається на санаторно-курортне лікування тоді, якщо не вистачає відпустки для проведення лікування. Тобто на ті дні, які йдуть після відпустки. В даному випадку — на 9 днів.

Якщо ж відпустку член профспілки відгуляв, але потребує лікування — профспілка має дати путівку на санаторне лікування, а адміністрація надає відпустку за свій рахунок.

Якщо сім'я

багатодітна

Сім'я Петронію з міста Кіровограда цікавиться: як бути, якщо путівки на сімейний відпочинок, як правило, дають на одне або двох дітей, а в сім'ї їх більше?

На лист читача редакція попросила відповісти завідувача відділом обліку професійної ради професійних спілок В. М. Козлова:

— При наявності більшої кількості дітей на них можна придбати путівку на місці.

Відпустка після

служби в армії

«Скільки місяців можна відпочивати після закінчення служби в Радянській Армії, щоб не перервався трудовий стаж? Через який період перша планова відпустка?» — запитусь військовослужбовець Ю. Луговий.

На запитання відповідає завідувач юридичною консультатцією обласної ради професійних спілок М. Ф. Дигало:

— Безперервний трудовий стаж у Ю. Лугового збереться, якщо після звільнення в запас з лав Радянської Армії протягом тримісячного строку він влаштується на роботу (пункт 4 Правил випуску безперервного трудового стажу робітників і службовців при призначенні допомоги державного соціального страхування).

За загальним правилом Ю. Луговий отримає право на чергову відпустку через 11 місяців безперервної роботи на підприємстві. Час перебування в армії і строк роботи, який дає право на відпустку, не зараховуються.

Проте для тих, хто після звільнення в запас був направлений на роботу або організованого набору (наприклад, за путівками комсомольських організацій або у випадку заключення трудового договору) встановлена пільга. Чергова відпустка їм може бути надана через три місяці безперервної роботи авансом у рахунок відпустки за перший робочий рік.

ТРИ МАВСЯ ДО КІНЦЯ

КОМСОМОЛОМ
ВИХОВАНІ

Не знали тоді батько й мати, що в Краснодоні Віктор йде за завданням підпільного обкому комсомолу для організації в місті комсомольсько-молодіжного підпілля.

— Купили ми тачку, — згадувала Ганна Йосипівна, — і перевезли до нашої «мазанки» весь небогатий скарб. Першими до Віктора завітали Вася Левашов, Сергій Тюленін, Володя Осмухін. Потім — Ваня Земнухов, Олег Кошовий, Жора Арутюнян, Анатолій Ковальов і Володя Загоруйко. Приходили й інші...

Перші організаційні збори відбулися в будинку Третякевичів 30 вересня 1942 року. За пропозицією Сергія Тюленіна організація дістала назву «Молода гвардія». Тоді ж було затверджено і склад штабу. Віктора обрали номінальним організатором. Що до війни знали його як відмінного товариша й організатора. Не зайве доповнення до цього — досвід партизанської боротьби, знання німецької мови, висока ерудиція...

НЕ МАЛИ фашисти сподіватися на окупованому Краснодоні. Всюди на них та їхніх посіпак чатувала жорстока рука молодогвардійців. Юні месники закладали скриті хліба, який мали підправляти до Німеччини, анішували автомашини, гітлерівських солдатів та зрадників-поліцаїв, писали й розповсюджували листів-

листівок набирав і друкував з друзями в підпільній друкарні, яка знаходилась в будиночку Жорі Арутюнян, він — Віктор Третякевич.

Він брав участь і в багатьох інших важливих бойових операціях підпільників.

І раптом... 1 січня 1943 року Віктора було заарештовано. Заарештували таємно директора клубу Евгена Мошкова та адміністратора Ваню Земнухова. Вороги навіть не підозрювали, що в їхніх руках активні бійці незламної «Молодої гвардії». Про це свідчить записка Віктора, датована 3 січня 1943 року: «Дорогі мамо й тату! Слідство в нашій справі скоро скінчиться. Побачимося невдовзі. Принесіть мені теплий піджак. За мене не хвилюйтесь. Цілую вас міцно, Віктор».

Так. Слідство закінчувалося, а пред'явити обвинувачення заарештованим вороги не могли. Виявлений у квітні 1959 року органами Держбезпеки зрадник Батьківщини Василь Підтинний, зізнавшись у своїх злочинних, повідомив і таке: «Ми спільно збиралися тікати з Краснодона. Я запитав Соліковського: «Що робити з цими клубними працівниками?». «Відлучи їх ще раз та й жини в шти! Не до них зараз», — підказав пачальник поліції». Та того ж дня йому принесли пакуєт з доносом і списки молодогвардійців, написані рукою Почепцова.

Катували Віктора більше від інших. Йому загнали під нігті голки, викручували руни, пекли тіло розпеченим прутом, інсценували в кабінеті Соліковського страту через полішання. Та юнак мовчав, нусаючи губи від болю. Гостіючі не випадково взяли за нього. В тилу ворога знаходився брат Віктора Михайло — невловимий «номі-

сар Поваров», і фашисти не змогли напасти на його слід, хоча і призначили за голову номінального керівника суму в декілька десятків тисяч рейхсмарок. Натували Віктора жорстоко ще й тому, що в списку, складеному Почепцовим, ім'я його стояло першим...

Він знав багато. 12 яовчих квартир тільки в одиному Ворошиловграді було відомо йому, але людей, які знаходилися там, гестапо не вдалося заарештувати саме завдяки стійкості та мужності безстрашного комсомольця.

Радянські люди пам'ятають свого героя. Сотні комсомольсько-молодіжних бригад та виробничих колективів навечно зарахували в свої списки ім'я героя-молодогвардійця Віктора Третякевича. Він знає у строю. Працює, творить, буде разом з народом, за щастя якого віддав своє молоді життя.

Біля невеличкого меморіалу пам'яті молодогвардійців в Кіровоградській середній школі № 10 є і портрет Віктора Третякевича. Із зібраних тут матеріалів школярі дізнаються про «Молоду гвардію», про поїздки юних слідопитів до Краснодона, про зустрічі з рідними та близькими молодогвардійців.

М. КОВАЛЕНКО, директор підліткового клубу чавуноливарного заводу, керівник героїно-патріотичного об'єднання «Молодогвардієць».

На знімку: останнє фото В. ТРЕТЯКЕВИЧА.

НАВЧИТИСЯ ВІДЧУВАТИ ЩАСТЯ

ПУБЛІЦИСТИЧНІ ЗАМІТКИ

Ці слова знає чи не кожен з нас: «Усі щасливі сім'ї схожі одна на одну, кожна нещаслива сім'я нещаслива по-своєму». Їх автор — славнозвісний Лев Толстой.

Статистика свідчить, що 80 процентів невстигаючих учнів ростуть у сім'ях, обстановка в яких залишається кращою. З таких сімей виходить 90—97 процентів правопорушників. Саме несприятливі сімейні стосунки стають основними джерелами дитячих неврозів і різних психічних захворювань. Але одна справа — цифри, а інша — крик дитячої душі, яка виводить рядки у творі «Щасливі хвилини мого дитинства»: «Никто мне не делал резных кораблий. Не клал под подушку конфеты украдкой. Отец не склонялся над первой тетрадкой, над самой первой строчкой моей. И летом недолгий и долгой зимой я звал по ночам, засыпая в кровати, того, кто однажды ушел воровато, чтобы вечно страшился свидания со мной».

Недавно в розмові зі старшокласниками однісі

із сільських шкіл заговорили про роль дитини в зміцненні сімейних стосунків. Цікаву думку висловив один із хлопців: «Кажуть, що дорослі потрібні дітям. Невже діти потрібні дорослим, бо для них вони — джерело духовної культури. А ми для дорослих — джерело людського щастя...».

Але ж треба вміти і піднятися до цієї культури, і відчувати те щастя. Цього треба вчитися. Де? Починаючи з 1981—82 навчального року, в ряді шкіл нашої країни почалася експериментальна апробація курсу «Етика і психологія сімейного життя» для учнів 9—10 класів загальноосвітніх шкіл. Завданням експерименту передбачалося виявити ставлення до цих питань старшокласників, їх батьків і вчителів. Наслідки його проведення засвідчили схвальне ставлення учнів до нового курсу. На запитання «Чи треба вивчати в середній школі умови правильної організації сімейного життя і виховання дітей?» 62,2 процента старшокласників

відповіли ствердно, 30 процентів опитуваних

відповіли туманно, не знали, що сказати, а 7,5 процента вважають, що основи сімейного життя можна пізнати і без спеціального навчання. Певно, що саме до тих семи процентів належав юнак, який на моє запитання про те, чи не помилилися вибором сулутини життя, неабало кинув: «А чому я мушу жити з нею все життя? Набридне — розведуся». Знову іржа в переконаннях і почуттях. Спостереження показують, що люди з такою психологією можуть усе життя чогось шукати, міняти, розтрачаючи себе і завдаючи горя іншим. Курс «Етика і психологія сімейного життя», гадаю, здатен запобігти виникненню подібної легковажності.

Він розрахований, на 34 години (по 17 годин відповідно в 9-му і 10-му класах). Допоможуть тут посібник «Етика і психологія сімейного життя» під редакцією І. В. Гребенникова, книга для учнів «Сем'я» Т. М. Афанасьєвої, статті про сімейне виховання у журналі «Народное просвещение», однак не слід ніколи забувати, що

курс цей розрахований на сприйняття не тільки розумом, скільки почуттями. Ці уроки повинні стати уроками морального становлення. Тож вчитель повинен всебічно знати своїх учнів, їхні сім'ї і виявляти максимум педагогічної тактовності до них. Разом з тим він мушує не тільки, мабуть, повідомляти, інформувати про речі, які стають загальноновідомими з кінофільмів і інших джерел, скільки займатися їх систематизацією, давати оцінку.

На цьому шляху доведеться виводити ще одну іржаву пляму. Скажімо, певна частина дорослих і школярів ще недостатньо переконана у значенні духовних багатств. І коли ми, педагоги, говоримо своїм вихованцям про людей, які в гонитві за кар'єрою і добробутом втрачали людські якості, окремі з них перестають нас слухати і байдуже дивляться у вікно, бо саме матеріальний достаток для них важить понад усе. У таких людей має місце й недооцінка сім'ї у життєвій орієнтації. Проте, і їх, як і всіх

цікавлять стосунки між чоловіком і жінкою, і саме цей момент варто зробити виховним.

Взяти, наприклад, тему з програми 9 класу «Кохання як найвище людське почуття», яке вимагає показати залежність почуття любові від морального розвитку особистості. Можна тут обмежитися висловлюваннями відомих людей про кохання, говорити про поняття любові до рідної землі, батьків, спорту, поезії, до жінки, нарешті. А можна і по-іншому: попросити учнів самих подумати над питаннями: в чому полягають якісні зміни кохання? Що є основою його розвитку і збагачення? Чи впливає кохання на розвиток суспільства, на перетворення особистості людини, в чому це знаходить вияв? Тоді кожен хлопець чи дівчина самі доходить висновку: «Дружна сім'я є умовою гарного настрою, високої працездатності, сприяє вихованню почуттів», «допомагає створити душевний спокій і комфорт» (взято з анкет у школі, де вчитель проводив опитування на цю тему).

А ось ще одне висловлювання, на яке я натрапив у творі Людмили К. із Знам'янського району: «В сім'ї повинно бути взаєморозуміння, довіра. Я не хочу, щоб колись, прийшовши з роботи додому, зустрічала чоловікове звинувачення: «Де ти була?». А разом з тим не хочу, щоб стала для нього байдужою і йому було б однаково, де я була...».

Це і добре — а люди не є півні (і правильні загалом) принципи, і не дуже — це де той чоловік, а вже гніздиться в душі недовіра до нього. А треба, щоб люди на вірила в хороше і в іншій людині, і сама хотіла вдосконалюватися, прагнути до ідеалу. «Етика і психологія сімейного життя» має і цього вчити. «Без моральної орієнтації на ідеал неможливо виховати підлітка» — читаю у нашого земляка В. О. Сухомлинського слова, які чим не найкраще розкривають ідею нового шкільного курсу.

А. САРЖЕВСЬКИЙ,
інспектор обласного відділу народної освіти.

КІНОЕКРАН ЛЮТОГО

Напередодні XXVII з'їзду КПРС у Кіровоградській області розпочався кінофестиваль «Радянське кіно — трудовим колективам». У лютому на екранах кінотеатрів міста та області появляються треті і четверті серії кіноспелеї «Битва за Москву». Ці дві серії мають спільну назву «Тайфун» і охоплюють період з кінця вересня 1941 року до перемоги Червоної Армії над німецько-фашистськими полчищами під Москвою. Нагадаємо, що цю кіноспелею поставив за власним сценарієм лауреат Ленінської премії, народний артист СРСР Юрій Миколайович Озероп, який у роки Великої Вітчизняної війни був безпосереднім учасником битви за Москву.

В ролі І. Сталіна знімався Яків Трипольський, К. Жукова — Михайло Ульянов, Рокоссовського — Олександр Голобородько. У фільмі знято також багато акторів не лише з Радянського Союзу, але й

ЧССР, ПДР. Музику до стрічки написала Олександр Пахмутова.

У програму кінофестивалю включено також фільми «Йди та дивись», «Пароль знали двоє», «Рейс 222», «Береги в тумані», «Третє покоління», «Площа Повстання» та інші.

Лауреат Державної премії СРСР, народний артист РРФСР кінорежисер Сергій Мікаєлян відомий кіноглядачам як постановник стрічок «Вдовин», «Премія», «Приймаю бій» та інших. Новий фільм «Рейс 222» С. Мікаєлян поставив на кіностудії «Ленфільм» за власним сценарієм.

Радянські кінематографісти постійно підтримують творчі зв'язки з кінематографістами соціалістичних країн. На екрани виходить нова радянсько-болгарська стрічка «Береги в тумані», події якої розгортаються у Болгарії 20-х років. Зняв новий фільм кінорежисер Юлій Карасенк — народний ар-

тист РРФСР, постановник кінофільмів «Шосте липня», «Людина, яку я люблю», «Чайка», «Дикий собака Динго» та інші.

В фільмі знімався народний артист РРФСР Анатолій Кузнецов. А. Кузнецов на знімальному майданчику були Л. Філатов, І. Купченко, Л. Віролайнен, М. Олялін, С. Юрський, Б. Щербаків та багато інших радянських і болгарських кіноакторів.

На кіностудії «Мосфільм» кінорежисер Ігор Славинев за сценарієм Павла Демидова поставив кінофільм «Третє покоління». У фільмі висвітлюється дуже важливі народногосподарські проблеми, йде гостра й принципова розмова про сучасного керівника, його права і обов'язки. Ролі виконують Леонід Бакштаєв, Герман Юшко, Юрій Саранцев та інші актори.

І. ПІДПРИГОРА.
На знімку: кадр з фільму «Рейс 222».

УСІ В ТАКСІ

Для кіровоградців, які прибувають у місто поїздом, першої години ночі, та ще взимку, дістатися додому — це як стартувати в марафонному забігу: невідомо, чи вдасться побачити фініш. Маю на увазі таксі. Кіровоградське таксі — величезна сила, яка теснило впливає на характер і дії людей. Придивіться: десятки людей з важкими валізами, з дітьми на плечах напередки біжать до вокзалу, посилено працюючи ліктями. Атакують два-три таксі. Водії з почуттям власної гідності і значимості (це повністю відбивається на їхніх обличчях) очікують: чим усе це закінчиться?

А закінчується нерідко тим, що водій сам обирає

собі маршрут і гукє викликає таксі: «На Пачасев!» Кілька знайомих ошасливлених (поза чергою!) пасажирів з блідими зневіреними посмішками кидаються до машини. Решта мовчазно проводжає їх докірливими поглядами і чекають наступного «шторму».

Розгадка такого стану речей прийшла учора зовсім несподівано. Водій таксі, в якому мені пощастило опинитися, у відповідь на нарікання одного з пасажирів пояснив: «А що ж робити? Адже чергус на вокзалі лише три машини. Подумайте: відразу всіх відвеземо, а потім протягом ночі ганятимемо вхолосту?».

Ось такі справи. Були б

вони зовсім кепські, якби не таємничий ряд приватних автомобілів, які скромно причаїлися навколо стоянки таксі. Водії — власники, мов добрі ангели, кружляють поряд з наелектризованими людьми і пошепки запитують: «П'ятірку даси? Тоді поїхали...».

Скажете, що я перебільшую, драматизую ситуацію? Що ж, спробуйте самі. А, по-моєму, чесніше було б, якби представники служби автосервісу вивісили табличку просто на зупинці таксі «Не чекайте даремно...». Так, до речі, і називався матеріал на цю ж тему у «Молодому комунарі».

С. ДЬОМИЧ.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

★ На першості області з настільного тенісу, присвяченій 100-річчю з дня народження С. М. Кірова, переможцями стали вихованці ДЮСШ № 3 м. Кіровограда Ігор Коваленко та Ольга Ковалевич.

★ Цілими сім'ями виїхали спортсмени різного віку на лижну трасу гайворонського парку культури та відпочинку імені Ленінського комсомолу. Ці заходи проводилися за програмою зимової спартакіади райради ДСТ «Локомотив». Тут відзначилися сім'ї залізничників Володимира Троїна, Григорія Вакулєнка, Анатолія Кавка. Разом з молодими на старті виїхали ветерани вагонного депо Л. К. Онофрійчук, П. З. Ходоровський, М. І. Вішніченко та В. Ф. Нечипуренко, які

є неабиякими активістами в спортивно-масовій роботі.

★ Особлига першість з шахів на приз райкому комсомолу проведена в Добровеличківці. В трійку призерів тут увійшли представники сільських колективів фізкультури П. Селіщев, І. Рявкін, І. Забелюк.

★ «Кожен вихідний день — на спортивний майданчик!» — так вирішили юнаки та дівчата колегосну імені Комінтерну Онуфріївського району на своїх комсомольських зборах. Були старті ГПО, змагання волейболістів, кросовий забіг. І ось уже секретар комітету комсомолу Олександр Сисой та інструктор по спорту Валерій Чабаненко провели шашковий турнір. Призи отримали переможці турніру будівельник Микола Ганнич, механізатор Сергій Скорик та директор будинку культури Іван Юмюнов.

ОБЛАСНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ КОМБІНАТ УПРАВЛІННЯ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ ЦСУ УРСР

О Г О Л О Ш У Е
П Р И Й О М У Ч Н І В
НА 1986 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на спеціальність оператор електронно-клавішних машин. Навчання — платне.

Початок занять — у міру комплектування груп.
Адреса комбінату: м. Кіровоград, пров. Плетений, 12. Тел. 3-10-39.

Дирекція.

Редакції газети «Молодий комунар» терміново на постійну роботу потрібна друкарка, яка володіє українською мовою.

«Молодой комунар» — орган Кіровоградського обласного комітета ЛКСМ України.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу робітничої молоді та внутрішнього життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

БН 01812.

Обсяг 0,5 друку, арк.

Індекс 61103.

Зам. № 67. Тираж 63 300.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.